

Preek "HOMILIE HOOGFEEST VAN PINKSTEREN 2009"

HOMILIE HOOGFEEST VAN PINKSTEREN 2009

Ons bisdom viert feest. Roermond mag zich al 450 jaar bisschopsstad noemen. Op 9 en 10 mei is over de Maas van Eijsden tot Mook een boot met een vuur gevaren, die als een soort ruggengraat te beschouwen is voor provincie en bisdom. Deze vlam symboliseert hoe het geloof in onze streken warmte en bezieling heeft gebracht. Onze cultuur is doordrenkt van ons katholieke geloof. Het heeft mensen in vuur en vlam gezet.

450 jaar geleden is niet alleen aan het samenkomen van biddende mensen een kerkelijke structuur gegeven, maar vooral is er sindsdien voortdurend opgeroepen om door liturgie, verkondiging en catechese hulde te brengen aan God. Maar ook is er door caritas en zorg aandacht georganiseerd voor de concrete mens: door ziekenzorg, armenondersteuning, ouderenopvang, onderwijs, kinderopvang of gezondheidszorg. Het mag best eens gezegd worden, dat de huidige verzorgingsstaat voortbouwt op fundamenteën, die door de kerk zijn gelegd.

Het geloof heeft in die 450 jaar perioden van grote bloei gekend. Het katholieke geloof kreeg de kans om de harten van de mensen te veroveren. Ons katholieke geloof kreeg een grote vanzelfsprekendheid. "Allicht katholiek," kon men zeggen. Maar ondanks de vreugde en dank is er ook reden tot zorg en mogen wij niet triomfalistisch worden. Wij mogen onze ogen niet sluiten voor de zorgen over de toekomst van de Kerk en geloof in ons bisdom Roermond. Zovelen noemen zich enkel nog 'van-huis-uit-katholieken'. Vroeger hield de Limburgse cultuur ons in het katholieke spoor. Nu hebben wij wat uit te leggen, als wij ons katholiek noemen. Men kan deze ontwikkeling betreuren. Men kan het ook beschouwen als een zuivering van de geloofsbeleving van alle mogelijke onzuivere elementen en motieven. De oprechte geloofsbeleving heeft het misschien nodig, dat er wat tegenwind is en dat er geen maatschappelijke voordelen aan het christen-zijn verbonden zijn. Bovendien is gebleken, dat de ambtsdragers naar wie voorheen steeds hoog werd opgezien, mensen van vlees en bloed zijn, dus zondig en onvolmaakt. Naast de verdiensten van de kerk is er ook aanleiding tot een mea culpa. Maar waar niet?

Onze tijd is zo anders geworden. Men kan vaststellen, hoe wij allen, en dus ook de Kerk, leven in een maatschappij, waarin wij gebombardeerd worden met nieuws, met opvattingen en meningen en stellingen. Wij krijgen duizenden meningen en opvattingen over ons heen uitgestort en wij worden onmiddellijk tot een standpuntbepaling uitgedaagd. In dit geheel van deze 1001 meningen, sneeuwt de kerkelijke boodschap onder en wordt zij tot één onder vele opvattingen gereduceerd. Het kerkelijke leergezag wordt enkel nog als een toevallige mening beschouwd, eveneens onderworpen aan het radioprogramma "standpunt.nl".

Ook drukten oude tradities soms als een zware last op het eigen verantwoordelijkheidsbesef en op het eigen geweten. Maar het brengt ons ook bij de bekoring in onze reacties door te schieten en aan niemand meer verantwoording te willen afleggen en 'een god voor jezelf' te worden. Zo leven wij in een seculier

klimaat, zonder uitdaging, zonder droom, zonder aansporing, zonder toetsing. Moet ons dan verbazen, dat dit seculiere klimaat op een liefdeloos en onderkoeld poolklimaat begint te lijken. De mens zelf dreigt ervan het slachtoffer te worden. De seculiere wereld met haar manco's wordt ons steeds meer tot last. De kredietcrisis is een symptoom van een geestelijke crisis. Want nú moeten wij alles hebben. In het geluk in de hemel na dit leven geloven wij immers niet meer. Want dood id dood.

Het is nu voor ons de uitdaging om een weg te zoeken, hoe in deze omstandigheden het Evangelie van geloof, hoop en liefde verkondigd kan worden en hoe het evangelie door u en mij ontdekt kan worden als een woord van waarheid en leven, dat ons inspireert en bezielt tot liefde? Hoe kan ontdekt worden, dat het evangelie spreekt over Jezus als de weg, de waarheid en het leven? Hoe kan het belang van het evangelie voor onze levensvreugde herkend worden als het Woord van liefde, waarnaar wij verlangen? Als het Woord, dat ons op de juiste koers houdt op onze levensweg en dat ons uiteindelijk bij de hemelse Vader brengt?

Allicht zijn wij katholiek, maar gaat u in de veelheid van meningen en opvattingen misschien een licht op, dat het katholieke en christelijke woord van geloof en liefde een meerwaarde aan het eigen leven geeft? Gaat u een licht op, dat Jezus als de weg, de waarheid en het leven een woord van houvast, steun en troost tot ons spreekt? Gaat u een licht op, dat ons leven tot een getuigenis kan worden, waaraan de samenleving baat heeft? Wanneer het evangelische Woord en het menselijke leven de kans krijgen met elkaar te versmelten, dan brengt dat in ons een verandering teweeg, een nieuwe mentaliteit, een nieuw begin. Het egoïsme wordt overwonnen. Wij worden opgeroepen tot een leven van geloof en dienstbaarheid. Gelovige mensen voegen Gods liefde toe aan deze wereld.

Katholiek zijn is dan niet louter een erfenis meer, van huis uit, maar een bewust gemaakte levenskeuze, die de geloofsbeleving niet onder de korenmaat plaatst. Het is onze uitdaging om ons geloof zo te belijden en te beleven, dat iets van de Geest van Jezus in ons midden vorm kan krijgen. Dat wij doorgloeid zijn van de evangelische warmte, die tevens ook een uitstraling heeft van liefde, goedheid, geduld en vergeving. De waarden, waaraan elke samenleving behoefte heeft. Zo worden wij zichtbare christenen, die iets van Jezus toevoegen aan deze samenleving. Christenen stralen het "Licht van Christus" uit.

Wij vieren Pinksteren in het jubileumjaar. Moge het vuur van de heilige Geest ons doorgloeien tot ware christenmensen. Amen.